

lertidig Ordning; maa man med Nødvendighed, for at man ikke senere skal faa den Tilstand; man havde tidligere, sige: Men naar Fristen er udløben, har enhver, som vil have sit Navn forandret, at gaa den legale Vej, og vil han ikke det, er der, naar han har antaget et Navn, som han ikke har Lov til at bære, ikke andet for end at mulktet ham derfor. Man maa have en Straffeparagraph.

Jeg skal saa kun gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til § 7, det ny, som er kommet til i dette Lovforslag, nemlig at naar denne Frist er gaaet, skal man blive ved det gamle, dog med nogle Forandringer og derunder den, at Navneforandring skal bevilges gennem Overøvrigheden. Jeg kan godt slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe), jeg tror ikke, man kan henlægge dette Hverv til Overøvrigheden. Det maatte blive saaledes, at man overdrog Overøvrighederne denne Myndighed ad mandatum, som det hedder, altsaa en Myndighed til paa Ministerens Vegne at meddele disse Bevillinger, som Ministeriet ellers skulde meddele. Dette at henlægge noget til Overøvrigheden ad mandatum er noget, som lader sig gøre, hvor Betingelserne er faa og klare f. Eks. med Hensyn til Spørgsmaalene om Ægteskab, Separation og Skilsmisse, hvor det jo i de allerfleste Tilfælde er Overøvrigheden, der har Myndigheden ad mandatum, medens Sagen i nogle Tilfælde skal til Ministeriet. Der gives aldeles bestemte Regler for de Tilfælde, hvor Øvrigheden skal kunne træffe Afgørelsen. Men her i dette Tilfælde, hvor det kommer an paa et Skøn over, hvorvidt der er antagelig Grund til at søge Tilladelsen, hvorvidt den paagældende har Interesse af det, og en Undersøgelse af, hvorvidt det kan være til Forklejnelse for andre, ere de Betingelser, der følges i Justitsministeriet, som det ærede Medlem oplæste, af en saadan Vanskelighed, at de ikke kunne formuleres i en Instruks for Overøvrigheden. Skal man have Uniformitet, maa Hvervet hvile paa Justitsministeren. Og endelig hvis Forholdet var det, at den ny Ordning kunde indføres og Bevillingerne skulde meddeles gratis, vil jeg rigtignok sige: Lad os saa kaste Bevillingen over Bord, og lad os faa bestemte Regler. Dette at have en Bevilling, der meddeles os ad mandatum, men gratis, er i Grunden en Uting. Naar jeg holder paa, at der skulde svares Bevillingsgebyr, er det ingenlunde af Hensyn til Statskassens Træved, den bryder jeg

mig i dette Punkt aldeles ikke om. Men naar det hele ikke skal være en ren Formsig, men det virkelig skal være saaledes, at efter de konkrete Omstændigheder kan Tilladelsen nægtes, kan man ikke godt undvære dette Gebyr, fordi det ellers bliver aldeles uoverkommeligt. Den ærede Forslagsstiller henviste til Bevillingen til at indgaa Ægtepagt. Ja, det er et rigtig godt Eksempel. Tidligere var der ikke mange Ægtepagter, nu er der mange, og de ere i ganske utrolig Tiltagen. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at der skal ikke være ret mange Kontordage i Aarets Løb, hvor jeg ikke underskriver Ægtepagter, og de kunne saamænd gaa op til 5—6 Stykker om Dagen. Hvorvidt Justitsministeriet maatte være naaet op over 1000 om Aaret, ved jeg ikke, men de ere, som sagt, i stadig Tiltagen. Det er ikke saa ganske en Formsig, netop fordi der med Hensyn til Ægtepagter — og jeg mener, det havde været rigtigt, om man havde haft et Gebyr, om end et mindre Gebyr — er ikke saa lidt at varetage, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet, om Ægtepagten indeholder Ting, som stride mod Loven, som ere urimelige, og navnlig Ting, som kunne benyttes til Krænkelser af Tredjemands Rettigheder. Dette hænder i temmelig stort Omfang, og naar man faar deslige Andragender, er der ikke andet at gøre, end at korrespondere med de paagældende, idet man siger: De og de Rettelser maa foretages, det og det kunne I ikke faa bevilget. Derfor vilde jeg være meget ilde til Mode, naar man i Justitsministeriet skulde faa en ny Klasse Bevillinger, der skulde meddeles gratis, og hvor man kunde sige sig selv, at selve det, at Bevillingen skulde meddeles gratis, vilde føre til, at der vilde komme et Utal af Bevillinger om Navneforandringer, selv om et meget stort Antal af dem ikke vilde kunde bevilges. — Jeg skal paa nærværende Tidspunkt indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro): Ja, det gør mig jo ondt, at den højtærede Minister ikke har kunnet fatte mere Velvilje for det foreliggende Forslag end den, der fremlyste af de Bemærkninger, han nu kom med. Imidlertid trøster jeg mig med, at de jo allesammen efter, hvad den ærede Minister selv sagde, kun gik ud paa at „reservere alt fornødent“. Den ærede Minister vilde ikke tage noget endeligt Standpunkt, heller ikke *mod* Lovforslaget, han vilde kun forbeholde sig nærmere Overvejelse. Jeg vil da haabe,